

מהו דתימא אפילו ברבנן. ואין בין דקאמר שלא יפסיק בין זה לזה הפסקה מרובה כדי לגמור שלשון דרבי אבהו דאמר בשילהי ראש השנה (דף לז: ושם) שהי כדי לגמור את כולה חוזר לראש ולאפוקי מדרבי יוחנן דאמר שמע משע תקימות כמשע שעות ביום יאל דשהה כדי לגמור את כולן

אִינוֹ חוֹר לִרְאֵם קִמְיָ' לְדוֹק לְרִבֵּי יִהוּדָה
קָאָמַר רַב כְּהֵנָּה מִשּׁוֹם דְּתַקִּיעָה
וּתְרוּעָה וּתְקִיעָה כּוֹלֵה אַחַת הִיא
וּאִפְּלוּ הִפְסָקָה מוֹעֵטַת פְּחוֹת מְכַדִּי
לְגִמּוֹר שֶׁלֹּא יִפְסִיק אֶלָּא כְּדִי
לְשִׁמּוֹעַ דְּהַפְסָקָה לְרִיךְ דְּכִמְרַם צִלְהִיהָ
ר"ה (סא) וּתְקַעְתֶּם תְּרוּעָה תְּקִיעָה
צִפְנֵי עֲלֻמָּה וּתְרוּעָה צִפְנֵי אֶלֶל
לְרַבֵּן לֹא חִיִּישִׁין אִי מַפְסִיק טוֹבָא
וְהַשְׁתֵּא לְעִנְיִן תְּקִיעוֹת לֹא נִקְפָּא אֶן
מִינֵיהּ מִיֵּד לְרִבֵּי יִהוּדָה צִפְנוֹתָא
דְּר' אֲבָהוּ וְר' יוֹסֵף וְכִי פְּלִיגֵי אֲלֵיהֶּא
דְּרַבֵּן לְעִנְיִן מִיֵּל טוֹבָא צִלְהִיהָ
וּצְמִיגִילָה וְצִק"ש וְצַחְפֻּלָּה:

למלא מכתב העתך והחזיר לידי.

ההלל שלש תקיעות כדתנן פרק תמיד נשחט (פסחים דף טז. עה)
נעלו דלתות העזרה תקעו והריעו ותקעו וכן לכל פרק ופרק
נמצא להלל אחד תשע תקיעות וכן לכל כת וכת ואין לך כת
שלא היתה גומרת הלל אחד לרבנן נמצא לשלשה כתות שלשה
לילות וזהו כ"ו תקיעות אפילו כשלא היו שונות את ההלל כלל
וכשהיו שונות נפיש תקיעות טובא אלא הני דפקיקי ליה קמרא
דשיר והא דתנן אין מוסיפין על מ"ח הוה מצי לאקשויי וימנין
דמוסיפין כגון היכא דשונות את ההלל אבל בלאו הכי פריקין
עלה מערב הפסח שחל להיות בשבת דנפישו לרבי יהודה ולרבנן
ומשני כיון דליתיה בכל שנה לא קא חשיב ומה שפירש בקונטרס
שהכת קוראה את הלל לא היתה הכת קוראה אלא הלויס קוראים
וכן איתא בתוספתא דפסחים הלויס היו עומדים על דוכן ואומרים
את ההלל בשיר אם גמרו שנו ואם שנו שלשו ואע"פ שלא שלשו
מימיהם א"ר יהודה מימיהם של כת שלישית לא הגיעה לומר
אהבתי כלומר לא הגיעו הלויס לומר אהבתי בשמינית פסחיהן:
א

ואי איתא לדר' אחא בר חנינא ליתיני (ערב) שבת שבתוך החג היו שם מ"ח, ואשמעינן

(א) [תוספתא ר"ה פ"ב]
הי"צ ערכין י. ר"ה לד;
(ב) [תוספתא פ"ד ה"ה]
(ג) [לקמן נה, יד] [פסחים
פד. יומא מז. יבמות מז.];
(ד) [פסחים יד. יבמות
כא: עג. פד: כחובות
מא. קדושין נו. מ. מיר
לח: סוטה טז. ב"ק י.
טו. מנ. פג: מכות כא:];
(ו) ז"ל דמוספין. רש"ש,
(ו) [לעיל מה.].

תורה אור השלם

1. ובני אהרן הכהנים
יתקעו בחצוצרות ויהיו
לכם לחקת עולם
לדרתיכם: כמדבר י' ח
2. ויהיו שמחתכם
ובמועדיכם ובראשי
חדשיכם ויתקעתם
בחצוצרות על עלייתכם
ועל זבחי שלמיכם ויהיו
לכם לזכרון לפני
אלהיכם אני
אלהיכם: כמדבר י' י

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה שיר וכו'
פסחיהן מרובים והיו
טעונים:

רבינו חננאל

י"ז א מ"י פ"ז מהלכות כלי
המקדש הל' ו:

מוסף רע"י

[illegible]

רבינו חננאל (המשך)

מחנ"ר אליעזר בן יעקב,
ואשכנזי. נולד ב"ר אהרן
בן טענין. ונודע דב"ר ר'
זרע. ופירק רבא אליבא
דרבי אהרן ואמר, לפי שה'
תוקעין על מלך המינים
שבת, פ"י שאין מלוך
השבת, שבת, (דמנא)
[תקע] כמנשה בחור כ"ר
אלא שהיה מלא מערב
כחבית של זהב שאין
מקדושתו מן השילוח.
שבת, אין, סוף תקיעה
הוא על מלוך המלך, ולא על
שער [העליון], ולא על
השער התחתון (כ"ו) ופ"י
ט"ו, ושתי אחרית
החבט להזהיר ב"ן קדש
לחול. וכ"ן מדרשתי לו.
ט"ו, ושתי א"ל בכל
יום, ו' דלגבי מכות, וט'
למופשי שבת, וט' למופשי
יום טוב ור"ה, וכב"י
לחול טובא, לפיכך לא
היו [שבת] שבתוך חג'
הוא לא משתבח בה מ"ה.
הוא שחל להיות ראש
השנה שחל להיות ראש
השבוע, ו' מוספין, של
הוא השנה ושל שבת
ושל ראש חודש אדר, כ"ז
תקיעה, ש"ס המיד של
שערינו ו' חמדי של
העיר, ו' ערבים, מ"ה, וי'
איתא לדר אהרן וי'
הוא שחל להיות ראש
השבוע, ו' מוספין, ו' פוקעין
לגבי מוכב כ"ר איעזר.
ואומקין א' הכי יחתי
ואהא, יחתי ערב שבת
שבתוך חג' לאשמועין
ג' לגבי מוכב ומוחמין
י' איעזר בן יעקב הש'
לחתי ראש השנה שחל
בשבת לאשמועין הא דר'
אהרן בן טענין. ור' זרע
א"ל הכי מ"י מהו תנא
חדא ושייר אחרית. מאי
שייר אהרן, שיי'
גדול הפסח מ"י אית ביה
מ"ה קיעות. כ"א שכל
יום, ושלש קיעות כ"ה
הפסח, ור' זרע ב' הפסח
שנחת בשלש חרות, וכל
כל שחלל פסחים ור' זרע
שחל, ותוקעין ומרצין
ותוקעין. ואם גמור, ואם
חול, שונן אהרן, ואם
שנו וידעין ל' נשלמה
שמיחת פסחים של [ה]
הפסח, כ' משלשין א' [ה]
נמצאו שחוקעין על כל כה
כ"ר תענית, כ"ר חרות כ"ר
השנה שחל להיות בשבת.